

DOMIN SVET

LETNIK 38. V LJUBLJANI 1. JULIJA 1925. ŠTEVILKA 5.

FRAN KRALJ: OZNANJENJE.

MUKA GOSPÉ VERE.

FRANCE BEVK.

22.

Naslednji dan opoldne je prišel mož domov in jo je našel ob ognjišču, ko si je kuhala kavo. Pogled je povešala k tlom; ta pogled pa je bil užaljen.

Nekaj hipov je stal na vratih; pozdravil ni. S pogledom jo je motril. Nato je sedel na stol. Gnusilo se mu je igrati komedijo. Hotel je oditi. Ostal je le, ker je hotel govoriti ž njo zadnjo besedo.

Pomislil je in zakašljaj; dejal je:

»Slišiš?«

Ni odgovorila. Ošvignila ga je s pogledom.

»Zadnjič, Vera, prav zadnjič; tako ne more in ne sme več dalje.«

»Čemu nisi še danes jedel tam, kjer si včeraj?«

O, ženska logika, kot da jo je vprašal po jedi, kot da je našel včeraj bogato pogrnjeno mizo doma. Noče govoriti! To mu je skoraj zaprlo sapo in besedo. Planil bi bil in šel.

»Nato!« je ojačil glas. »To, da sva začela živeti življenje, ki niti psu ni podobno.«

»Ti si začel!«

»Vendar ne boš trdila...«

»Ti si ljubosumen!« mu je prekinila besedo.

»No, recimo, da sem ljubosumen. Toda to nič ne izpremeni na stvari.«

»Vendar,« je dejala žena. »Vidiš, ljubosumen si! Imela sem prav. Ti pa si dejal, da sem blazna.«

Krševan je bil miren človek. A žena mu ni izpodjedala le sreče in miru, izpodjedala je logiko, edino, kar more ostati možu, ko mu zmelje življenje srce kot med dvema kamnoma. To ga je vrglo malone iz ravnovesja. Pogledal je kot ris. Spoznal pa je, da ne opravi ničesar proti golemu nagonu, proti slepemu brezzakonju, proti popolni praznini brez odgovornosti in sodbe.

To spoznanje ga je treščilo kot z viška na tla. Z vso silo je nabral še niz besed, ki jih je v pridušeno, v skrajni razburjenosti in s pomočjo kretenj hotel vsiliti ženi.

»Ni moja ljubosumnost in ne to, ker si rekla, da mi boš nezvesta, tisto, kar je vrglo prokletstvo med naju. Tisto se je prej priklatlilo v našo hišo, je groznejše... In ne da miru ne ponoči ne podnevi... Postala sva si gada... Bodi kriv katerikoli — molčiva, prizanesiva si! Dosti je! Konec! Dosti je, dosti!...«

Mahal je z rokama, kot bi hotel odgnati pošasti od sebe. Moral je biti strašen.